

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Ambrosii Mediolanensis Episcopi ordinatione. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

præclaris instruxit legibus, exordiumque à veræ pietatis prædicatione cepit. Nam cum Auxentius, Ecclesiæ Mediolanensis episcopus, labe Ariana infectus, & in multis cõciliis abdicatus, e vita exiuiisset, Imperator iste, accersitis ad se episcopis, sic apud eos verba facit. Est vobis, vtpote sacris & diuinis literis institutis exploratè cognitum, qualis debeat esse is, qui sit ad episcopatum gerendum delectus: & quòd necesse sit gregem suum non doctrina solum, verum etiam præclara viuendi ratione moderari, & se cuiusq; virtutis exemplar ei præbere, suæque disciplinæ rectam vitæ & morum institutionem testem habere. Quare hominẽ ita instructum in sede & gradu episcopali iam collocare, vti & nos, à quibus hoc gubernatur imperium, ei verè & ex animo capita inclinemus, & illius reprehensionem (nam cum simus homines, errore labi necesse est) velut medicinã animorum cupidè amplexemur.

De Ambrosii Mediolanensis Episcopi ordinatione. CAP. VI.

HAc oratione ab Imperatore habita, Conciliũ Episcoporum contendit ab eo, vti ipse, vtpote sapientiæ & pietatis insignibus præclare exornatus, episcopũ deligat. At ille, maior est, inquit, hæc prouincia, quã quæ viribus nostris sustineri possit. Proinde vos diuina repleti gratia, & illius splendore illuminati, multò melius hoc episcopi deligendi negociũ transigetis. Illi igitur egressi, separatim per se de eo deliberare cœperũt: ciuitatis autem habitatores inter ipsos dissidere, quorum alij hunc, illum alij deligere contendebant. Nam qui errore Auxentij erant imbuti, hi suæ opinionis fautoribus suffragati sunt: qui autem à partibus sanæ & synceræ doctrinæ stabant, illi rursus episcopum secum de fide consentientem habere laborarunt. Hac diffensione cognita, Ambrosius vrbis præfectus, veritus ne quid nouarum rerum molirentur, propere ad Ecclesiam contendit. Illi, seditione cõpressa, vno ore omnes postulãnt, vti Ambrosius, qui adhuc sacris baptismi mysterijs nõ erat initiatus, ipsis designetur episcopus. Qua re audita, Imperator iubet illum egregium virum extemplo & initiari mysterijs, & episcopum ordinari. Nouerat enim mentem

mentem eius omni perpendiculo rectiorem esse, & sententias eius quaque regula exquisitiores. Atque coniectura ex consensu eorum, qui dissentientem sectabantur doctrinam, ducta, suffragationem illam diuinitus factitatum arbitratus est. Postea verò quàm Ambrosius diuinum sacrosancti baptismatis munus adeptus erat, & gratiam episcopalem receperat, dicitur Imperator longe præstantissimus (nam rebus his gestis intererat) hymnum ad gratias seruatori ac domino agendas recitasse, his ferè verbis. Gratia sit tibi, domine omnipotens, & seruator noster, quòd cum ipse corpora huic viro commississem, tu etiam animas ei commendaisti: indeque declarasti meam iustam fuisse sententiã. Paucis post diebus, cum Diuus Ambrosius valde liberè apud Imperatorem verba faceret, resq; nonnullas tanquam minus recte à magistratibus administratas coargueret, respondit Imperator: noui iam pridem tuam in loquendo libertatem. Qua exploratè cognita, non modo non tuæ in episcopum ordinationi restiti, verùm etiam suffragatus sum. Quare sicut diuina præscribit lex nostrorum animorum erratis medicinã facito. Ista sunt ab Imperatore & dicta Mediolani, & factitata. Porro autem cum accepisset quosdam in Asia, & Phrygia doctrinam fidei in controuersiam vocasse, Concilium in Illyrico cogi mandat: atque res decretas stabilitasque ab episcopis, qui ibi in vnum conuocati, fidem, Concilij Nicæni confirmauerant, ad eos, qui de fide inter se contendebant, misit: scripsitque ad illos quoque literas: quarum fratrem suum participem fieri voluit, eumque vti episcoporum decretis adhæresceret, cohortatus est. Citabo quoque legem, quæ & pietatem perspicuè ostendit Valentiani, & sanam itidem Valentis de religione doctrinam, quam eo tempore amplectebatur, manifesto declarat.

*Imperatoris Valentiniãni, & Valentis de
consubstantiali, ad Asianam Dio-
casim epistola.*

CAP. VII.

LL 4

Imperã-